

Και ὅμως ἐκεῖνος, ὅστις εἶχε συνενώσει τὴν τύχην του μετὰ τῆς ἰδικῆς μου, ἀπέβλεπεν εἰς ἐμέ ὡς πρὸς τὸ μόνον ἀντικείμενον τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς μερίμνης του· φαντάσθητι λοιπὸν ὅποια ἢ πάλῃ, ὅποιον τὸ ἄλγος, ὅπερ ἔπρεπε νὰ κρύπτω καὶ ἀπὸ αὐτὸν ἔτι, ὅστις δὲν εἶχεν ἄλλην εὐδαιμονίαν εἰ μὴ τὴν ἰδικήν μου. "ὦ! αἱ ὁδοὶ αὐτῶν μαρτύρων ἐκείνων, ὧν τὸ σῶμα ἐντὸς ὀλίγων σιγμῶν ἐγένετο παρανάλωμα τῶν φλογῶν, κατ' οὐδὲν δύναται νὰ συγκριθῶσι πρὸς τὰς δοκιμασίας ἀτυχῶν τιῶν ψυχῶν διὰ τὰς ὁποίας ἐκάστη ὥρα, ἐκάστη στιγμή ἔχει βασάνους, ἀπὸ τῶν ὁποίων οὐδὲ ὁ θάνατος ἰσχύει νὰ τὰς λυτρώσῃ.

Ἐν μόνον λοιπὸν αἶσθημα ἐπεκράτει πλέον ἐν ἐμοί, τὸ αἶσθημα τοῦ καθήκοντος καὶ εἰς αὐτὸ ἀπεφάσισα μέχρι τέλους νὰ θυσιάσω τὰ πάντα ὅθεν ὅσον μεγαλύτερα ἦτο ἡ ἀπορροφή μου πρὸς τὴν χώραν, ἣν κατέφυκον, ἐπὶ τοσοῦτον προσεπάθησα νὰ καταστήσω αὐτὴν ἀγαπητὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὅστις ἀντεπροσώπευε μίαν τῶν μᾶλλον ἀρχαιοτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων αὐτῆς οἰκογενειῶν καὶ ὅστις γενόμενος πατὴρ ὤφειλε νὰ προσφέρῃ αὐτῇ πολίτας ἀφωσιωμένους. Διήγειρα λοιπὸν εἰς αὐτὸν τὸ αἶσθημα τῆς φιλοπατρίας καὶ μετὰ πᾶσαν τοιαύτην θυσίαν κατεπηχόμην εἰς δάκρυα βασανιζομένη ὑπὸ τῆς θλίψεως ἐκείνης, ἣν ἐπιφέρει ἡ νοσταλγία.

Οὕτως ἔζησα ἐπὶ ἔτη πολλὰ μέχρις οὗ κατήντησα, ὥς με βλέπεις, σκιά οὐδὲν ἔχουσα ἀνθρώπινον, ἀλλ' ἐκεῖνο ὅπερ με ἐλύπει ὑπὲρ πάν ἄλλο ἦτο, ὅτι ἐν μέσῳ τῶν βασάνων τοῦ βίου ἐκείνου, ἀπώλεσα καὶ τὴν θη-

μιουργικὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐμπνευσιν τῆς ποιήσεως καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν στενὴν μετὰ τοῦ Θεοῦ σχέσιν μου, ἥτις τοσοῦτον μὲ εἶχεν ἐνισχύσει. Χάος ἐπεκράτει πανταχοῦ, περὶ ἐμέ καὶ ἐντὸς ἐμοῦ, καὶ μόνον διὰ τῆς σπουδῆς εἰς ἣν μετὰ καταπληκτικῆς ζέσεως παρεδόθην, εὗρισκον στιγμὰς τινὰς λήθης ἢ ἀνακουφίσεως. — Εἶθε οὐδεμία γυνὴ νὰ αἰσθανθῇ ποτὲ παρομοίας βασάνους!

Τέλος τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἡ ἀδιφορία διεδέχθη ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα τῆς ἡλικίας μου, ὅλα τὰ αἰσθήματά μου, ἀνεχώρησα ἐκ τῆς θλιβερᾶς ἐκείνης χώρας εἰς ἣν ὁ οὐρανὸς οὐδέποτε μειδιά, ἀνεχώρησα ἔχουσα τὴν καρδίαν καὶ τὴν διάνοιαν ἐξηντημένην, ὡς οἱ Ἰσραηλίται οἱ ἐξεληλυθότες ἐκ τῆς γῆς τῆς δουλείας.

Ἰδοὺ ἡ διήγησις τῶν θλίψεων μου, νῦν δὲν πάσχω πλέον, διότι δὲν ζῶ, ὡς οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι ὁ βίος μου παρέρχεται ἐν μέσῳ τῶν παγετῶν καὶ τῶν ἐφημέρων ἀνθέων, ὁ δὲ ἄνθρωπος εἰς τὸν ὅποιον εἶχον ἀφιερῶσαι τὴν ὑπαρξίν μου, ἀπέστη τοῦ κόσμου τούτου υπερασπιζόμενος τὴν πατρίδα του κατὰ τῶν ἐπιδραμόντων ξένων. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, τὸ αἰθάνομαι, δὲν θὰ βραδύνω νὰ ἀπολαύσω τῆς οὐρανοῦ ἐκεί-

νης γαλήνης πρὸς ἣν ἡ καρδία μου σπεύδει.

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἐμείναμεν ἄφωνοι ἀμφοτέρω, μέχρις οὗ ἡ αὔρα τῆς ἐσπέρας πνέουσα ἐπὶ τῶν μετώπων μας, διέλυσε τοὺς θλιβεροὺς ἡμῶν διαλογισμούς.

Α. Γ. Η.

Ὁ ἡγεμὼν ΜΑΧΑΡΑΤΖΑ ΔΟΥΛΗ ΣΙΓΓ (Ἰδε σελ 22).